

ת"פ 23114/07/21 - שי אל אמסלם נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 23114-07-21 מדינת ישראל נ' אמסלם

בפני	כבוד השופט, סגן הנשיאה עמית פרייז
מבקש/נאשם	שי אל אמסלם ע"י עו"ד נדב גרינולד ועו"ד קובי טל
נגד	
משיבה/מאשימה	מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות כפ"ס

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 25/5/20, נהג הנאשם ברכבו בכביש 6 סמוך למחלף אייל. בנסיבות אלה החזיק הנאשם סם מסוג קוקאין במשקל 0.4791 גרם נטו.

השתלשלות העניינים

ביום 25/5/20 עוכב הנאשם בכביש 6. במעמד העיכוב עלה החשד כי הנאשם מחזיק בסם מסוכן וכי הוא נהג ברכבו תחת השפעת סמים. באותו המועד הנאשם נחקר אודות האירוע בשלוחת בוחנים שרון ושחרר לביתו. ביום 1/9/20 נחקר הנאשם חקירה נוספת תחת אזהרה בתחנת כפר קאסם.

ביום 18/3/21 הוגש נגד הנאשם, על ידי יחידת תביעות תעבורה מרכז, כתב אישום לבית המשפט לתעבורה מרכז (פ"ל 6519-03-21), במסגרתו יוחסה לו עבירה של נהיגה בשכרות (סמים), בגין תיק פל"א 259567/20 שלוחת בוחנים שרון.

ביום 3/11/21, במסגרת הסדר טיעון, הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן (שהתבטא בשינוי סעיף האישום ללא שינוי העובדות) בתיק תעבורה זה, הורשע, ודינו נגזר באותו המועד.

ביום 12/10/20 נשלח אל הנאשם, על ידי יחידת תביעות כפר סבא, מכתב יידוע בגין תיק פל"א 259459/20 כפר קאסם, לכתובת רובע יזרעאל 14 עפולה. זו כתובת הנאשם אשר הייתה רשומה באותה עת במרשם האוכלוסין, ואותה מסר הנאשם במסגרת חקירתו הראשונה לעיל.

ביום 19/10/20 חזר מכתב היידוע כשעל גבי אישור המסירה סומן "עזב".

ביום 23/5/21 נשלח לנאשם מכתב יידוע נוסף באותו תיק פל"א על ידי יחידת תביעות כפר סבא, לאותה הכתובת, שעדיין הייתה רשומה ככתובתו במרשם האוכלוסין, וגם כן חזר כ"עזב".

ביום 12/6/21 הוגש נגד הנאשם כתב האישום בתיק שבכותרת.

טענת הפרת חובת היידוע בדבר זכות השימוע

ב"כ הנאשם טוען כי המאשימה הפרה את חובת היידוע בדבר זכות השימוע של הנאשם. לטענת ב"כ הנאשם, לאחר שמכתב היידוע הראשון חזר בנימוק שהנאשם עזב את הכתובת אליה נשלח, על המאשימה היה לאתר את כתובתו החדשה של הנאשם, אך חלף זאת המאשימה שלחה את מכתב היידוע השני לאותה הכתובת.

בד בבד, בתגובתו לטיעוני ב"כ המאשימה, טען ב"כ הנאשם כי אין מחלוקת עובדתית שבמועד שליחת מכתבי היידוע הנאשם התגורר בכתובת אליה נשלחו מכתבי היידוע. הוא אף אישר כי את כתב האישום וההזמנה לדין בתיק זה קיבלה רעייתו של הנאשם באותה כתובת.

סעיף 60א(א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כדלקמן:

"רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך".

בענייננו נראה כי המאשימה עמדה בחובתה בהתאם לחוק. היא שלחה את שני מכתבי היידוע לכתובת שהייתה ידועה לה. ידיעה זו הסתמכה על כך שזו הייתה הכתובת אותה מסר הנאשם בחקירתו, מה גם שזוהי הכתובת אשר הייתה רשומה בשני המועדים במרשם האוכלוסין. אדרבא, כאשר לבסוף ב"כ הנאשם מסר כי הנאשם לא עזב בפועל כתובת זו בתקופה הרלוונטית, ואף לאחריה קיבל, באמצעות אשתו, כתבי בי-דין. בנסיבות אלה, אין כל מקום לראות את המאשימה כמי שהייתה מחוייבת לבדוק האם הנאשם אכן עזב את הכתובת כפי שנמסר לה עת חזרו המכתבים, ולנסות לאתר בכתובת אחרת.

נוכח המפורט לעיל, המאשימה לא הפרה את חובת היידוע במקרה זה, ועל כן אין מקום לבטל את כתב האישום מסיבה

הכרוכה בחובת הידוע.

טענת פיצול האירוע לשני כתבי אישום כמקימה הגנה מהצדק

לטענת ב"כ הנאשם פיצול האירוע לשני כתבי אישום שונים, בשני בתי משפט שונים, אך הזהים כמעט במסכת העובדתית שלהם, כאשר גם רשימת העדים בשני כתבי האישום כמעט זהה, מנוגדת לתחושת הצדק וההגיונות, ועל כן מקימה הגנה מהצדק.

פרקטיקה של הגשת כתבי אישום נפרדים לבית משפט שלום ולבית משפט לתעבורה בגין אותו אירוע עובדתי אשר פוצל מלאכותית לשני תיקי חקירה, אינה פרקטיקה רצויה, ואף גובלת בעיוות דין. כך, הנאשם חש חוסר וודאות ומתח נפשי מוגברים, לצד בלבול אפשרי, בהיותו טרוד בשני הליכים פליליים שונים אשר נובעים מאותו אירוע. בנוסף, על הנאשם להקדיש זמן ומשאבים כפולים לשני ההליכים. נוסף על כך, הפיצול עלול להוביל לכפל בירור ראייתי, וייתכן שאף להכרעות סותרות הקשורות באירוע אחד.

באשר לבית המשפט לתעבורה אין סמכות עניינית לברר עבירות שהינן פליליות מובהקות, הפתרון הרצוי לכך הינו הגשת כתב אישום הכולל את כל העבירות בבית משפט השלום, כפי שנעשה מלכתחילה בתיקים רבים הכוללים עבירות תעבורה לצד עבירות פליליות מובהקות. לכך יש אף חסרונות, באופן שאם יורשע הנאשם רק בעבירות התעבורה, ההרשעה תיכלל במרשם הפלילי הרגיל ולא בזה הייחודי לעבירות תעבורה, מה גם שעבירות התעבורה לא תתבררנה ביעילות בפני בית משפט שהינו מומחה בעניין. עם זאת נראה כי חסרונות אלה שבניהול הליך אחד, קטנים משמעותית מאשר הקשיים שתוארו בפיצול לשני הליכים.

במצב דברים זה, סבורני כי נפל פגם בעצם פיצול האירוע לשני הליכים פליליים שונים, אשר מקים פגיעה בתחושת הצדק וההגיונות המשפטית. דא עקא, פגם שכזה אינו בהכרח מביא לצעד החריג של ביטול כתב אישום מחמת הגנה מהצדק. ואכן, בפסיקה ניתן למצוא החלטות בהן בתי המשפט ביטלו כתבי אישום במקרי פיצול שכזה, לצד פסקי דין בהם הוחלט שלא לבטל את כתבי האישום. כך למשל, בת"פ (מחוזי ת"א) 40051/08 **מדינת ישראל נ' חלפון** וע"פ (מחוזי י-ם) 4817/09 **מדינת ישראל נ' איסהם**, לא בוטלו כתבי האישום. לעומת זאת בוטלו כתבי אישום למשל בת"פ (מחוזי נצרת) 8644-10-11 **מדינת ישראל נ' היג'אנה**, ת"פ (רח') 26030-03-12 **משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אזגילה**, פל (תעבורה י-ם) 7749-09-14 **מדינת ישראל נ' נשפיץ**.

בענייננו, סבורני כי יש בפיצול בכדי להביא לביטול כתב האישום בענייננו. ראשית, צירוף תיקים, אשר עשוי היה להיות פתרון חליפי לביטול כתב האישום, נמנע מהנאשם, עת נראה שלא ידע על התיק שבכותרת טרם סיים את תיק התעבורה. אמנם לכך ניתן היה לתת פתרון משני בדמות הקלה בעונש במסגרת התיק שבכותרת, ככל שהיה מניב הרשעה. אך כאן צף ועולה השיקול העיקרי המטה את הכף לכיוון סעד הביטול.

הדברים אמורים בכך שאין המדובר בשתי עבירות הנובעות מאותו אירוע ללא כל זיקה ביניהן, כמו למשל, נהיגה ללא

רישיון נהיגה לצד החזקת סמים. להיפך, בענייננו קיימת זיקה של ממש בין שני ההליכים, עת בהליך התעבורה הורשע הנאשם במסכת עובדתית ומשפטית אשר קושרת בין נהיגתו לבין צריכת סם מסוג קוקאין, בעוד בהליך שבעניינו מואשם הנאשם בהחזקת אותו סם ממש בעת נהיגתו זו. המדובר בזיקה אשר גם אם אינה מגיעה כדי ביסוס טענת סיכון כפול, בוודאי מביאה מקרה זה לגדר המקרים שבהם יש בפיצול בכדי להצדיק את ביטול כתב האישום.

אדרבא, כאשר הכמות של הקוקאין שהוחזקה על ידי הנאשם הינה במשקל קטן, קרוב למדי לסף ההחזקה לצריכה עצמית, ועל כן האינטרס הציבורי במיצוי הדין עם הנאשם בגין החזקת הקוקאין בעת הנהיגה הינו מופחת למדי לאחר שמוצה הדין עימו בהיבט הנהיגה בזיקה לשימוש בקוקאין. לשון אחר, אילו היה מדובר בהחזקת קוקאין בכמות גדולה באופן ניכר מהסף האמור, ייתכן והיה מקום לשקול את הותרת כתב האישום על כנו, למרות אותה זיקה ברורה בין ההליכים. אולם, כאמור, לא כך הם פני הדברים.

נוכח כל זאת, בסופו של יום, הגעתי לכלל מסקנה שקמה לנאשם הגנה מהצדק, אשר מצריכה את ביטול כתב האישום.

אשר על כן, ומעילה זו בלבד, כתב האישום מבוטל.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בלוד תוך 45 ימים מעת המצאת ההחלטה.

המזכירות תמציא ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ' סיוון תשפ"ב, 19 יוני 2022, בהעדר הצדדים.